

رسالة لطيفة جامعة في أصول الفقه المهمة

Een volledige aangename verhandeling
over de belangrijke fundamenteen
van de jurisprudentie

للعامة الشيخ
عبد الرحمن بن ناصر السعدي
رحمه الله تعالى

Door de geleerde Shaych
'Abdoer-Rahman bin Naasir as-Sa`die
Moge Allah hem genadig zijn

المترجم: أبو جنيد عيسى بن أنطونيوس الأوروبي
Vertaler: Aboe Junayd `Iesaa bin Antonius al-Oeroebie

رسالة لطيفة جامعة في أصول الفقه المهمة

Een volledige aangename verhandeling
Over de belangrijke fundamenten van de jurisprudentie

للعامة الشيخ

عبد الرحمن بن ناصر السعدي

رحمه الله تعالى

Door de geleerde Shaych
'Abdoer-Rahman bin Naasir as-Sa`die
Moge Allah hem genadig zijn

المترجم: أبو جنيد عيسى بن أنطونيوس الأروبي
Vertaler: Aboe Junayd `Iesaa bin Antonius al-Oeroebie

Korte biografie van de auteur ¹

Zijn naam en afkomst:

Zijn volledige naam is Aboe `Abdillaah `Abdoer-Rahmaan ibn Naasir ibn `Abdillaah ibn Naasir Aal Sa`die en hij was van de stam genaamd Banie Tamiem. Hij werd geboren in de stad `Unayzah, in de regio Qasiem in Saoedi-Arabië, op de 12^{de} van de maand Moeharram in het jaar 1307 هـ, wat correspondeert met het jaar 1886 n.Chr. Zijn moeder overleed toen hij vier jaar oud was en zijn vader stierf drie jaar daarna.

Zijn studie:

Nog vóór zijn elfde levensjaar had hij de Koran van buiten geleerd en had hij de wetenschap van de manier van recitatie bemachtigd. Vervolgens ging hij actief kennis zoeken en studeerde hij bij de geleerden van zijn stad en degenen die de stad bezochten. Enkele van zijn beroemde leraren waren:

- Shaych Ibrahiem ibn Mohammad ibn Haasir;
- Shaych Mohammad ibn Abdoel Kariem ash-Shibil;
- Shaych Saalih ibn `Uthmaan, de rechter van `Unayzah;
- Shaych Mohammad Shanqeete, een inwoner van Hiedjaaz.

Naast hen waren er nog vele anderen. Men zou haast kunnen zeggen dat Ibn Taymiyyah en zijn student Ibn al-Qayyim ook twee leraren van hem waren. Ondanks dat zij niet in dezelfde tijd leefden, waren zij een grote bron van kennis voor hem en hij was dan ook een enthousiast student van hun werken.

Enkele van zijn studenten:

Shaych al-Iemaam Mohammed ibn Saalih al-`Uthaymien
Shaych al-`Allaamah `Abdoellaah al-Bassaam

Zijn gedrag en karaktereigenschappen:

Eén van de meest opmerkelijke eigenschappen van de Shaych was dat hij een voortreffelijk goed gedrag had. Hij was zowel met ouderen als jongeren uitzonderlijk nederig. Hij sprak met iedereen op zijn niveau van begrip en naar gelang hetgeen goed voor deze persoon was. Hij stelde zich altijd erg onverschillig op tegenover de geneugten van deze wereld en hield dan ook afstand van de verleidingen van deze wereld. Hij gaf niets om status, macht of roem.

Zijn werken:

Hij schreef tal van boeken, enkele hiervan zijn: Tafsier al-Qor`an, in acht delen; Haashiyah Fiqhiyyah; Deewaan Khutab; Al-Qawaa`id al-Hisaan; Tanzeeh ad-Dien; Radd `alaa al-Qasiemie; Al-Haqq al-Waadhih al-Mubin; Bahjatu Quloob al-Abraar; Ar-Riyaadh an-Naadhirah etc.

Zijn dood:

Hij leefde een eervol en prijzenswaardig leven totdat hij overleed op de 24^{ste} van de maand Jumaada ath-Thaanie in het jaar 1376 هـ, wat correspondeert met het jaar 1955 n.Chr.

¹ [Voetnoot vertaler] Genomen van Selefie Publikaties, met enkele kleine aanpassingen.



In de Naam van Allah, de Barmhartigste, de Genadevolste

Alle lof is aan Allah. Wij prijzen Hem voor wat Hij heeft van Schone Namen en Verheven en Perfecte Eigenschappen; en voor Zijn Voorbestemde Regelgevingen, universeel voor al het gevormde en aanwezige, en voor Zijn Wettelijke Regelgevingen, omvattend voor ieder concept, en de Regelgevingen van de beloning voor de weldoeners, en de bestraffing voor de criminelen.

Ik getuig dat niets of niemand het recht heeft om aanbeden te worden behalve Allah alléén, zonder deelgenoten aan hem toe te kennen in de Namen, Eigenschappen, Aanbidding en Regelgevingen. En ik getuig dat Mohammed Zijn Dienaar en Boodschapper is, degene die de wijsheden en de regelgevingen heeft verduidelijkt, het toegestane en het verbodene duidelijk heeft gemaakt, en de fundamenten heeft gefundeerd en ze heeft uitgelegd - totdat deze Religie voltooid en gevestigd was.

O Allah, zend zegeningen en vrede aan Mohammed en zijn Familie, zijn Metgezellen en zijn volgelingen, in het bijzonder de welbekende Geleerden.

Vervolgens: Dit is een aangename verhandeling over de fundamenten van de jurisprudentie, gemakkelijk in bewoordingen, duidelijk in betekenis, helpend bij het leren van de regelgevingen voor iedere betrokken beschouwer. Wij vragen Allah dat Hij de samensteller en de lezer ervan ermee van profijt voorziet. Voorwaar, Hij is Genereus, Edel.

`Abdoer-Rahmaan bin Naasir as-Sa`die



Hoofdstuk [Eén]

[De Definitie van *Oesoel al-Fiqh*]²

Oesoel al-Fiqh: De kennis (leer, wetenschap) van de allesomvattende bewijzen van de jurisprudentie. En dat houdt in: Dat jurisprudentie ofwel bestaat uit kwesties waarover een regelgeving wordt verzocht bij één van de vijf regelgevingen, of bewijzen waarmee over deze zaken wordt geconcludeerd.

Dus jurisprudentie is de kennis van de kwesties en de bewijzen.

Deze bewijzen zijn van twee soorten:

[1] **Allesomvattende (bewijzen)** die elke regelgeving omvatten van een enkel soort, van het begin van de jurisprudentie tot het einde ervan, zoals onze uitspraak: ‘Het gebod wijst op een verplichting.’ En: ‘Het verbieden wijst op een verbod.’ En dergelijke. En dit is de wetenschap van de fundamenteen van de jurisprudentie.

[2] **Gedetailleerde gedeeltelijke bewijzen** die het nodig hebben dat zij worden gebouwd op de allesomvattende bewijzen. Dus wanneer het voltooid is, dan wordt ermee geoordeeld over de regelgevingen.

Dus de regelgevingen hebben de gedetailleerde bewijzen nodig, en de gedetailleerde bewijzen hebben de allesomvattende bewijzen nodig. Hierdoor begrijpen wij de noodzakelijkheid van en de behoefte aan het kennen van de fundamenteen van de jurisprudentie, dat het helpt in het begrijpen ervan, en dat het de basis is van onderzoek en *ijtihaad*³ omtrent de regelgevingen.



² [Voetnoot vertaler] De nummering en de titels van de hoofdstukken zijn gedaan door de uitgevers en niet door de oorspronkelijke auteur.

³ [Voetnoot vertaler] *Ijtihaad*: Het verrichten van inspanning om een wettelijk oordeel te onttrekken. Zie: Mohammed bin Salih al-`Othaymien, *Sharh Nadhm al-Waraqaat fi Oesoel al-Fiqh* (Dammam 1425) 229.

Hoofdstuk [Twee]

[De regelgevingen waar de jurisprudentie om draait]

De regelgevingen waar de jurisprudentie om draait zijn vijf:

- [1] *Al-Waadjib* (het verplichte): datgene waarvoor degene die het uitvoert wordt beloond, en degene die het laat wordt gestraft.
- [2] *Al-Haraam* (het verbodene): dit is het tegenovergestelde daarvan.⁴
- [3] *Al-Masnoen*⁵ (het aanbevolene): datgene waarvoor degene die het uitvoert wordt beloond, en degene die het laat niet wordt gestraft.
- [4] *Al-Makroeh* (het afkeurenswaardige): dit is het tegenovergestelde daarvan.⁶
- [5] *Al-Moebaah* (het toegestane): datgene waarbij het doen of laten ervan op gelijke hoogte is.

Het verplichte wordt verdeeld in (twee categorieën):

- (1) *Fard `ayn* (individuele verplichting), het uitvoeren ervan wordt verzocht van elke volwassen verstandelijke gelastigde. Dit geldt voor de meerderheid van de verplichte regelgevingen van de *sharie`ah*. En in:
- (2) *Fard kifaayah* (gezamenlijke verplichting), het verkrijgen en het verwerven ervan wordt verzocht van de gelastigden (als geheel), niet van elk individu specifiek; zoals het leren van natuurwetenschappen en nijverheden, de *adhaan*, het gebieden van het goede & het verbieden van het slechte en dergelijke.

Deze vijf regelgevingen verschillen zeer al naargelang haar toestanden, klasseringen en gevolgen.

Dus datgene waarvan het profijt zeker of aannemelijk is, dat heeft de Wetgever bevolen met ofwel een verplichting of een aanbeveling. En datgene waarvan de schade zeker of aannemelijk is, dat heeft de Wetgever verboden met ofwel een verbod of een afkering.

Dus dit fundament omvat alle bevelen en verboden.

Wat betreft de toegestane zaken, deze heeft de Wetgever toegestaan en gepermitteerd. Het kan zijn dat ermee het goede wordt bereikt, dus dan wordt het toegevoegd aan de bevelen; en het kan zijn dat ermee het slechte wordt bereikt, dus dan wordt het toegevoegd aan de verboden.

Dus dit is een groot fundament: 'Dat voor de middelen de regelgevingen van de doelen gelden.'

En hieruit leren wij dat: 'Hetgeen waarmee de verplichting niet voltooid kan worden behalve daarmee, datgeen is dan verplicht. En, datgene waarmee de aanbeveling niet voltooid kan worden behalve daarmee, datgeen is dan aanbevolen. En, waar het verbod van afhangt, datgene is verboden. En, de middelen naar het afkeurenswaardige zijn afkeurenswaardig.'



⁴ [Voetnoot vertaler] *Al-Haraam*: Degene die het laat wordt beloond, en degene die het uitvoert wordt gestraft.

⁵ [Voetnoot vertaler] Ook wel *al-mandoeb* of *al-moestahab* genoemd.

⁶ [Voetnoot vertaler] *Al-Makroeh*: Degene die het laat wordt beloond, en degene die het uitvoert wordt niet gestraft.

Hoofdstuk [Drie]

[De bewijzen waarvan jurisprudentie wordt afgeleid]

De bewijzen waarvan jurisprudentie wordt afgeleid zijn vier:

[1] Het Boek en [2] de Soenna - en deze twee zijn de basis waarmee de gelastigden worden aangesproken, en waarop hun Religie is gebouwd –, [3] consensus en [4] correcte analogie - deze twee zijn gebaseerd op het Boek en de Soenna - .

Dus de jurisprudentie – van het begin tot het eind – wijkt niet af van deze vier fundamenten.

De meerderheid van de belangrijke regelgevingen hebben een samenkomst van de vier (soorten) bewijzen. Zij worden aangetoond door de teksten van het Boek en de Soenna, de geleerden hebben consensus erover en zij worden aangetoond door correcte analogie - vanwege datgene wat erin zit van profijten en voordelen, als het een bevel is; of wat zij bevatten van kwaad, als het een verbod is.

En over de minderheid van de regelgevingen twisten de geleerden. Degene die het dichtste bij de waarheid zit wat dat betreft is degene die correct terug refereert naar deze vier fundamenten.



Hoofdstuk [Vier]

Betreffende het Boek en de Soenna [en hun indicatie]

[1] Wat betreft het Boek: Het is de Geweldige Koran, het Woord van de Heer der Werelden, waarmee de Betrouwbare Geest⁷ is neergedaald, op het hart van Mohammed, de Boodschapper van Allah ﷺ, zodat hij zou behoren tot de waarschuwers, met de duidelijke Arabische tong naar de mensheid in het geheel betreffende al datgene wat zij nodig hebben van profijten betreffende hun Religie en hun wereldse zaken. En het (de Koran) is datgene wat geciteerd wordt met de tongen, geschreven staat in de *masaahif* (kopieën van de Koran), en bewaard wordt in de harten.

لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۗ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾

De valsheid raakt hem (de Koran) niet, niet van voren en niet van achteren. (Het is) een neerzending van de Alwijze, de Algeprezene. [Soerah Foessilat (41): 42]

[2] Wat betreft de Soenna: Het houdt in de uitspraken van de Profeet ﷺ, zijn handelingen en zijn goedkeuringen van de uitspraken en de handelingen (van anderen).

Dus de wettelijke regelgevingen:

Worden soms genomen vanuit een tekst van het Boek en de Soenna; het (de tekst) is de duidelijke uitspraak die niets anders dan die betekenis duldt.

En soms worden ze genomen vanuit de schijnbare betekenis ervan. Het schijnbare is dat wat op de wettelijke regelgeving wijst op een algemene manier, verbaal of semantisch.

En soms worden ze genomen van het uitgesprokene (expliciete); dit is wat duidt op de regelgeving op de plaats van het uitspreken.

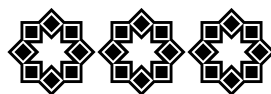
En soms worden ze genomen van het begrijpelijke (impliciete); dit is wat duidt op de regelgeving door een begrijpelijkheid van overeenkomst als het begrijpelijke gelijk is aan, of waarschijnlijker dan het uitgesprokene is. Of door een begrijpelijkheid van contradictie als deze het uitgesprokene tegengaat in zijn regel; wanneer het uitgesprokene wordt beschreven met een eigenschap of wanneer er een voorwaarde bij bepaald wordt. Als deze eigenschap of voorwaarde achterwege blijft, dan blijft de regelgeving achterwege.

De indicaties uit het Boek en de Soenna zijn drie soorten:

[1] De indicatie van congruentie: Wanneer we de bewoording toepassen om zijn betekenis in zijn geheel aan te duiden.

[2] De indicatie van implicatie: Wanneer we de bewoording gebruiken om een gedeelte van zijn betekenis aan te duiden.

[3] De indicatie van naleving: Wanneer we de bewoording vanuit Boek en de Soenna en hun betekenis gebruiken om datgene wat er aan verbonden is en de vereisten en de voorwaarden te bewijzen en dat waarmee datgene waarover geoordeeld wordt of waarover geïnformeerd wordt niet voltooid kan worden, behalve met daarmee.



⁷ [Voetnoot vertaler} Jibriel ﷺ.

Hoofdstuk [Vijf]

[Fundamenten die de jurist nodig heeft]

De oorsprong betreffende geboden uit het Boek en de Soenna is dat zij staan voor een verplichting, behalve als een bewijs er op duidt dat het aanbevolen of toegestaan is.

De oorsprong betreffende verboden is dat zij staan voor een verbod, behalve als een bewijs duidt op afkerigheid.

De oorsprong wat betreft spraak is letterlijkheid. Dus er wordt niet van afgeweken naar figuurlijkheid - als we hiervan spreken - behalve wanneer de letterlijkheid onmogelijk is.

Er zijn drie (soorten) letterlijkheden:

[1] **Wettelijke** (datgene wat is bepaald door de *sharie`ah*),

[2] **Taalkundige** (datgene wat is bepaald door taal) en

[3] **Conventionele** (datgene wat is bepaald door de gewoontes).

Dus datgene waar de Wetgever mee geoordeeld heeft en heeft vastgesteld, daarvan is het verplicht om terug te keren naar de wettelijke vaststelling. Echter, wat de Wetgever heeft beslist, maar niet heeft vastgesteld, volstaand met de zichtbaarheid van zijn taalkundige betekenis, dan is het verplicht om terug te keren naar de taal. En hetgeen wat geen vaststelling heeft in de wetgeving, noch in de taal; er wordt in dit geval teruggekeerd naar de gewoonten en gebruiken van de mensen.

De Wetgever verklaart soms duidelijk om deze zaken terug te brengen tot de gewoonte, zoals bij het opdragen van het goede, het goed leven met je gezin en andere gelijksoortige zaken.

Dus memoriseer deze fundamenten die de jurist nodig heeft in al zijn juridische regelingen.



Hoofdstuk [Zes]

[Een terugkeer naar de indicaties van de teksten uit de twee Openbaringen]

De teksten van het Boek en de Soenna zijn:

Onder andere:

- Algemeen: Dit zijn de allesomvattende uitspraken voor soorten, klassen en vele individuen. De meeste teksten vallen hieronder.
- Specifiek: Dit wijst op een gedeelte van soorten, klassen en individuen.

Wanneer er geen contradictie bestaat tussen het algemene en het specifieke dan wordt er naar beide gehandeld. Wanneer er echter een contradictie verondersteld wordt, dan wordt het algemene gespecificeerd door het specifieke.

En onder andere:

- Onbegrensd (zonder grenzen).
- Begrensd door een eigenschap of een achtenswaardige begrenzing.

Het onbegrensd wordt begrensd door het begrensde.

En onder andere:

- Abstract.
- Concreet.

Datgene wat de Wetgever abstract heeft gemaakt op een bepaalde plek en concreet heeft gemaakt en verduidelijkt op een andere plek, in dit geval is het verplicht om terug te keren naar de verduidelijking van de Wetgever.

Vele regelgevingen in de Koran zijn abstract, maar de Soenna heeft ze geconcretiseerd. Dus het is verplicht om terug te keren naar de verduidelijking van de Boodschapper ﷺ daar hij de duidelijke Uitlegger voor Allah is.

Gelijk aan dit zijn er teksten die eenzinnig zijn en teksten die dubbelzinnig zijn. Het is verplicht om de dubbelzinnige teksten te begrijpen in het licht van de eenzinnige teksten.

En onder andere:

- Afschaffend(e teksten).
- Afgeschaft(e teksten).

De afgeschafte teksten in de Koran en de Soenna zijn weinig in aantal. Wanneer het mogelijk is om de twee teksten te combineren, en dat er naar allebei gehandeld kan worden in een bepaalde situatie, dan is het verplicht om dat te doen. Er wordt niet naar afschaffing gekeerd, behalve met een tekst van de Wetgever, of een duidelijke tegenstrijdigheid tussen twee authentieke teksten, wanneer er geen mogelijkheid is om volgens elke tekst te handelen met een toepasselijke betekenis. In dit geval schaft de latere tekst de eerdere af.

Maar als het onmogelijk is om vast te stellen welke het eerst en welke het laatst gekomen is, dan keren wij terug naar andere afwegingen.

En daarom, wanneer een uitspraak van de Profeet ﷺ een daad van hem tegengaat, dan gaat zijn uitspraak voor, omdat het een gebod of verbod voor de gemeenschap is, en zijn daad wordt geïnterpreteerd als een exclusiviteit voor hem. Dus de exclusiviteiten van de Profeet ﷺ zijn gebouwd op dit fundament.

En eveneens, wanneer hij iets deed op de manier van aanbidding, en hij gebood het niet, dan is het correcte dat het gebod wijst op een aanbeveling. En als hij het deed op de manier van gewoonte, dan wijst dat op toelaatbaarheid.

En wat de Profeet ﷺ heeft bekrachtigd van uitspraken en handelingen, er wordt over geoordeeld met toelaatbaarheid of iets anders dan dat, volgens de manier waarop hij het bekrachtigd heeft.



Hoofdstuk [Zeven] [Consensus & correcte analogie]

Wat betreft consensus: Het is de overeenstemming van de onderzoekende geleerden wat betreft het oordeel over een gebeurtenis. Wanneer wij zeker zijn van hun consensus, dan is het verplicht om er naar terug te keren, en het is niet toegestaan om hen tegen te gaan. Deze consensus moet gebaseerd zijn op de bewijzen vanuit het Boek en de Soenna.

Wat betreft correcte analogie: Het is het toevoegen van een vertakking aan een fundament, vanwege een verband die deze twee verbindt. Dus wanneer de Wetgever een zaak aangeeft, en het beschrijft met een eigenschap, of de geleerden deduceren dat hij het wettelijk gemaakt heeft vanwege die eigenschap, waarna die eigenschap gevonden wordt in een andere kwestie, waar de Wetgever geen specifieke regelgeving voor heeft aangegeven – zonder dat er een verschil tussen deze en het beschrevene is – dan is het verplicht om het toe te voegen aan de ander wat betreft haar regelgeving, omdat de Wetgever wijs is, Hij maakt geen onderscheid tussen zaken die gelijk zijn wat betreft hun eigenschappen, net zoals Hij zaken die verschillen niet samenbrengt.

En deze correcte analogie is de balans die Allah heeft neder gezonden. Het omvat rechtvaardigheid, en datgene waarmee rechtvaardigheid wordt herkend.

Er wordt alleen overgegaan tot analogie wanneer er geen tekst aanwezig is. Het is dus een fundament waar naar wordt teruggekeerd wanneer er geen andere mogelijkheid is. Het is een ondersteuning voor de tekst. Dus alles waar de Wetgever een oordeel over heeft gegeven is geschikt voor analogie, niet in strijd er mee.



Hoofdstuk [Acht]

[Fundamenten afgeleid vanuit het Boek & de Soenna]

De geleerden van de fundamenten hebben vele fundamenten genomen uit het Boek en de Soenna. Zij hebben er erg veel regelgevingen op gebouwd. Zij profiteerden er van en zij waren anderen ermee van profijt. Een aantal voorbeelden hiervan zijn:

‘Zekerheid gaat niet weg door twijfel.’

Zij hebben vele zaken van aanbidding, handelingen en rechten hierin ondergebracht. Dus wie twijfelt over iets hiervan, hij keert terug naar de zekere oorsprong.

En zij zeiden: ‘De oorsprong is reinheid wat betreft alles.’

En: ‘De oorsprong is toelaatbaarheid, behalve wanneer het bewijs duidt op onreinheid of verbod.’

En: ‘De oorsprong is vrijheid van verantwoordelijkheid van de verplichtingen, en van de rechten van de schepping, totdat het bewijs het tegendeel bewijst.’

En: ‘De oorsprong is de voortgang van verantwoordelijkheid van de rechten van Allah, en de rechten van Zijn Dienaren, totdat er een zeker bewijs is voor vrijheid en vervulling.’

En hieronder valt: Dat ‘ongemak zorgt voor vereenvoudiging.’

Alle concessies van het reizen zijn hierop gebouwd, en het verlichten wat betreft de daden van aanbidding, handelingen en dergelijke.

En hieronder valt hun uitspraak: ‘Er is geen verplichting bij onvermogen, en geen verbod bij noodzaak.’

Want de Wetgever heeft ons niet opgedragen wat wij niet kunnen doen in zijn geheel. Wat Hij verplicht heeft gesteld van de verplichtingen, wanneer de dienaar er niet toe in staat is, dan vervalt dat voor hem.

Als hij (de dienaar) in staat is tot een deel ervan, dan is datgene waartoe hij in staat is verplicht voor hem, en vervalt voor hem datgene waar hij niet toe in staat is. Er zijn erg veel voorbeelden hiervan.

En eveneens hetgeen wat de schepping nodig heeft, heeft Hij niet verboden gemaakt voor hen.

En de slechtheden die verboden zijn verklaard, als de dienaar ertoe gedwongen is, dan rust er geen zonde op hem: ‘Dus de noodzakelijkheden staan de permanente en tijdelijke verboden toe, en de noodzakelijkheid wordt geschat aan de hand van zijn grootte.’ Dit is om de slechtheid te verminderen. Dus de noodzakelijkheid staat de verboden toe van het eten, het drinken, het kleden en dergelijke.

En hieronder valt: ‘De zaken worden beoordeeld aan de hand van hun doelen.’

Hieronder vallen de daden van aanbidding en de handelingen. Het verbod op de verboden listen is genomen van dit fundament.

Het vervoegen van metaforen en twijfelachtige bewoordingen tot de expliciete bewoordingen valt (ook) onder dit fundament. Voorbeelden hiervan zijn talloos.

En hieronder valt: ‘Het beste van twee voordelen wordt gekozen, en het minst schadelijke van twee nadelen wordt uitgevoerd wanneer zij samenkomen.’

En op dit grote fundament zijn vele kwesties gebouwd; ‘En bij gelijkheid, dan komt het voorkomen van de nadelen vóór op het verkrijgen van voordelen.’

En hieronder valt hun uitspraak: “De regelgevingen zijn niet voltooid, behalve met de aanwezigheid van haar voorwaarden, en de afwezigheid van haar belemmeringen.”

En dit is een groot fundament waarop veel gebouwd is – van de zaken van de regelgevingen en dergelijke.

Dus wanneer een voorwaarde van aanbidding of handeling of bevestiging van de rechten wordt gemist dan is het niet correct en niet waargemaakt. En eveneens wanneer er een belemmering voor aanwezig is, dan is het niet correct en niet gerealiseerd.

De voorwaarden van de daden van aanbidding en handelingen zijn: alles waarvan de geldigheid afhankelijk is. Dit wordt geweten door wettelijke observatie en nauwkeurig onderzoek.

Door middel van het fundament van observatie hebben de juristen de verplichtingen (*fara'id*) van de aanbidningen, haar voorwaarden en haar verplichtingen (*wajibat*) opgesomd. Ook hebben zij de voorwaarden van de wereldlijke handelingen en haar belemmeringen opgesomd.

Het opsommen houdt in: Het bevestigen van de regelgeving voor het genoemde, en het ontkennen van de regelgeving voor wat daarbuiten valt.

Dus er wordt geconcludeerd – door de opsomming van de juristen, de voorwaarden van de dingen en haar zaken – dat wat daarbuiten valt, niet de genoemde regelgeving krijgt.

En hieronder valt hun uitspraak: ‘De regelgeving draait om zijn oorzaak, bij aanwezigheid en afwezigheid.’

Dus de volledige oorzaken – waarvan het bekend is dat de Wetgever daarop de regelgevingen heeft geordend – wanneer zij worden gevonden, dan wordt de regelgeving gevonden, en wanneer zij afwezig zijn, dan wordt de regelgeving niet bevestigd.

En hieronder valt hun uitspraak: ‘De oorsprong betreffende de handelingen van aanbidding is verbod, behalve datgene wat door de Wetgever is verordend, en de oorsprong betreffende de handelingen van gewoonte is toelaatbaarheid, behalve datgene wat door de Wetgever is verboden.’

Dit komt omdat aanbidding datgene is waarmee de Wetgever beveelt, ofwel met een verplichting, of met een aanbeveling. Dus wat daar buiten valt is geen aanbidding. Dit is verder omdat Allah voor ons alles wat op aarde is geschapen heeft zodat wij ervan kunnen profiteren, met alle soorten van nuttigheden, behalve wat de Wetgever voor ons verboden heeft verklaard.

En hieronder valt: “Wanneer de oorzaken voor handelingen van aanbidding en rechten aanwezig zijn, zijn ze gevestigd en verplicht, behalve wanneer het gepaard gaat met een belemmering.”

En hieronder valt: ‘De verplichtingen zijn verplicht voor de gelastigden.’

Belastbaarheid gebeurt met het bereiken van volwassenheid en het verstand. En aansprakelijkheid bij vernielingen is verplicht voor de gelastigden en niet-gelastigden. Dus wanneer een persoon volwassen en verstandig is, dan zijn de algemene handelingen van aanbidding voor hem verplicht. De specifieke handelingen van aanbidding zijn voor hem verplicht wanneer hij de eigenschappen bezit van degene waarvoor het verplicht is.

Wat betreft de vergeetachtige en de onwetende: Zij worden niet verantwoordelijk gehouden vanuit het oogpunt van zonde maar wel vanuit het oogpunt van aansprakelijkheid bij vernielingen.



Hoofdstuk [Negen]

[De Uitspraak van een Metgezel en zijn geldigheid van argumentatie]

De uitspraak van een Metgezel – degene die de Profeet ﷺ ontmoet heeft, als gelovige (in hem) en stierf op *al-iemaan* (geloof) – als het wijdverspreid is en het niet werd verworpen, sterker, de (andere) Metgezellen zijn het eens met hem daarover, dan is het een consensus.

Maar als zijn verspreiding niet bekend is geworden, noch zijn er anderen die hem tegen zijn gegaan: dan is het een bewijs volgens de juiste mening. Maar als anderen van de Metgezellen hem tegengegaan zijn, dan is het geen bewijs.



Hoofdstuk [Tien]

[Het gebod & het verbod, uitspraken van algemeenheid, onderzoek en imitatie]

Een gebod op iets is een verbod op het tegenovergestelde ervan.

Een verbod op iets is een gebod op het tegenovergestelde ervan. Het (verbod) brengt ongeldigheid met zich mee, behalve als er een bewijs is die duidt op geldigheid.

Een gebod na een verbod, brengt het terug naar waar het daarvoor was.

Zowel een gebod als een verbod vereist directheid. Een bevel vereist geen frequentie behalve wanneer het wordt verbonden aan een oorzaak. In dat geval is het verplicht of aanbevolen wanneer de oorzaak aanwezig is.

De dingen waar een keuze in is, als het is omwille van het gemak van de gelastigde: dan is het een keuze van verlangen en voorkeur. Als het gaat om het kiezen van een bepaald voordeel in een zaak waar hij de leiding over heeft gekregen, dan is het een keuze waarbij het verplicht is om datgene te kiezen waarvan het voordeel het meest aannemelijk is.

En de bewoordingen van algemeenheid – zoals: alle, de enkelvoudige genitief, het onbepaalde in de context van een verbod, een ontkenning, een vragend voornaamwoord of een voorwaarde, hetgeen wat bepaald wordt met ‘al’ [أل] wat duidt op een soortnaam of omvatting - zij allen brengen algemeenheid met zich mee.

En de beschouwing is met de algemeenheid van de uitspraak, niet met de bijzonderheid van de oorzaak.

Met het specifieke kan het algemene bedoeld worden en omgekeerd, met de aanwezigheid van aanwijzingen die daarop duiden.

De redevoering van de Wetgever ten opzichte van een individu van de Gemeenschap of zijn uitspraak in een gedetailleerde zaak: omvat de gehele Gemeenschap en alle detailleringen, behalve wanneer een bewijs duidt op specificatie.

De oorsprong wat betreft zijn daden ﷺ: dat zijn Gemeenschap zijn voorbeeld volgt wat betreft de regelgevingen, behalve als een bewijs erop duidt dat het specifiek voor hem is.

Wanneer de Wetgever een daad van aanbidding of een handeling verwerpt, dan is dat vanwege haar invaliditeit, of de verwerping van enkele verplichte aspecten ervan. Dus het wordt niet (geheel) verworpen vanwege de verwerping van enkele aanbevolen aspecten ervan.

Contracten worden gesloten of geannuleerd door alles wat daar op duidt, van uitspraak of handeling.

Kwesties zijn van twee soorten:

[1] Waar een overeenstemming over is: Het vereist begrip en inbeelding, en het vestigen van het bewijs daarop, waarna er mee geoordeeld wordt, na het inbeelden en het bewijsvoeren.

[2] En de soort waarin meningsverschil is: Het vereist – toch – een antwoord op het bewijs van de tegenstander (in het meningsverschil).

Dit is met betrekking tot de onderzoeker en de bewijsvoerder. Wat betreft de imitator, zijn taak is om de mensen van de kennis te vragen.

En imitatie houdt in de acceptatie van een uitspraak van een ander zonder bewijs.

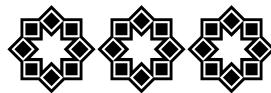
Dus degene die in staat is tot bewijsvoering: hij moet onderzoek verrichten en bewijsvoeren, en degene die niet in staat is om dat te doen: hij moet imiteren en vragen, zoals Allah deze twee zaken vermeld heeft in de Uitspraak van Hem, de Allerhoogste:

فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

Dus vraag de geleerden indien jullie niet weten. [Soerah al-Anbiyaa' (25): 7] & [Soerah an-Nahl (16): 43]

En Allah is de Alwetende.

Moge Vrede en Zegeningen van Allah zijn met Mohammed, de Boodschapper van Allah, zijn Familie en zijn Metgezellen.



Inhoudsopgave

Korte biografie van de auteur	3
Inleiding	4
Hoofdstuk [Eén] [Definitie van Oesoel al-Fiqh]	5
Hoofdstuk [Twee] [De regelgevingen waar de jurisprudentie om draait]	6
Hoofdstuk [Drie] [De bewijzen waarvan jurisprudentie wordt afgeleid]	7
Hoofdstuk [Vier] Betreffende het Boek en de Soenna [en hun indicatie]	8
Hoofdstuk [Vijf] [Fundamenten die de jurist nodig heeft]	9
Hoofdstuk [Zes] [Een terugkeer naar de indicaties van de teksten uit de twee Openbaringen]	10
Hoofdstuk [Zeven] [Consensus & correcte analogie]	12
Hoofdstuk [Acht] [Fundamenten afgeleid vanuit het Boek & de Soenna]	13
Hoofdstuk [Negen] [De Uitspraak van een Metgezel en zijn geldigheid van argumentatie]	16
Hoofdstuk [Tien] [Het gebod & het verbod, uitspraken van algemeenheid, onderzoek en imitatie]	17